

λοιπόν και ἐγὼ ἀπὸ τῆς αὔριον δὲν θέλω προφέρει ἄλλην λέξιν, εἰμὴ τὸ ναί.

Ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Βέρθας ἠθέτουσαν τὴν καταφατικὴν ἐκφρασιν, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σαρκαστικῆς ἢ τραχεῖα φράσις καθίστα καταφανὲς τὸ ἀληθὲς βάθος τῆς ψυχῆς καὶ τῶν αἰσθημάτων της.

Ὁ Τασίλλος ὠμίλει μετ' αὐτῆς, ὀλίγον δὲ μετὰ τῆς Ἑδίττης, ἀλλ' ὅτε ἔστρεφε τὸν λόγον πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του καὶ αἱ λέξεις ἐξέφραζον ἀμέσως τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν θαυμασμόν του, καὶ ἡ μεταβολὴ αὕτη δὲν διέλαθε τὴν Βέρθαν, ἥτις κατελαμβάνετο ὑπὸ θυμοῦ καὶ ζηλοτυπίας.

Ἐνῷ διεδραματίζοντο αἱ οἰκογενειακαὶ αὐταί, ὡς εἶπεν, σκηναί, αἱ ἡμέραι καὶ οἱ μῆνες διεδέχοντο ἀλλήλους, ὁ Ράλφος, ὅστις εἶχεν ἤδη διανύσει τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον πρὶν ἢ χειροτονηθῇ, ὅτε διὰ παντὸς θὰ ἀπεχωρίζετο τοῦ κόσμου τούτου, ἀπεφάσισε τῇ προτροπῇ τοῦ ἐπισκόπου νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του, ὅπως θαυμάσιον ἐπισκοπήσῃ τὴν κλίσιν, εἰς ἣν εἶχεν ὑποβληθῇ. Ἐπρόκειτο νὰ προχειρισθῇ διάκονος, χειροτονία ἐν ἔτος προηγουμένη τῆς τοῦ ιερέως.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηκονίσωμεν τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν, ὑφ' ἧς κατεβιβρώσκετο ἡ Ἑδίττη, τοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὸν φίλον της. Ἀμα πληροφορηθεῖσα τὴν ἔλευσίν του, ἡ καρδία της ἐπάλλε σφοδρῶς, λυπηρὰ προαισθανομένη ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ καταστῇ δούλος τοῦ Κυρίου. Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο δὲν ἡμέλησε νὰ μεταβῇ εἰς τῆς Βέρθας, ριγοῦσα ὁσάκις ἡ θύρα ἠνοιγέτο, ὅπως εἰσέλθῃ ἐπισκέπτῃ τις, καὶ τείνουσα οὐς ἀδιάφορον εἰς τοὺς χαιρετισμούς τοῦ Τασίλλου πρὸς τὴν Βέρθαν, ὡς πρὸς τὸ σέβας δηλονότι, ὅπερ αὕτη ἔδει νὰ δεικνύῃ πρὸς τὸν ἀδελφόν της, φέροντα τὴν στολὴν τοῦ ιερέως.

Ὅταν τέλος εἰσῆλθεν ὁ Ράλφος, διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὴν κόρην, ὑπομειδιῶν αὐτῇ καὶ τείνων τὴν χειρὰ του· ἀλλὰ μόλις οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν συνηντήθησαν, τὸ μειδιάμα ἐσβέσθη ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ Ράλφου, τῆς χειρὸς τῆς Ἑδίττης σπασμωδικῶς ὑποτρεμούσης ἐν μέσῳ τῶν χειρῶν ἐκεῖνου. Ὁ Τασίλλος παρστήρει μετὰ προσοχῆς ἀμφοτέρους ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἀναζητῶν δὲ τὰ μύχια αὐτῶν αἰσθημάτων συνωφρυστοῦ ὑπὸ δολίας συστολῆς· ἡ Βέρθα ἐγέλα περιχαρῶς.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ τελευταία αὕτη, δὲν τὸν γνωρίζεις πλέον, Ἑδίττη;

— Ἐγὼ!... ναί — Ὁχι, ἀλλὰ ναί βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ νέα ἔχουσα πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους εἰς τὸν παιδικὸν της φίλον.

— Μήπως τὸν φοβεῖσαι;

— Ὡ! ὀχι... ἀπήντησε στεναζάσα, τὸν ζηλεύω.

— Ἐχεις λοιπὸν πράγματι κλίσιν πρὸς τὸν ἱερατικὸν βίον; ἠρώτησεν ὁ Τασίλλος μετὰ προφανοῦς ἐνδιαφέροντος.

— Ναί. Ἀπὸ τίνος καιροῦ αὐτὸ εἶναι ἡ μόνη ἐπιθυμία μου.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἡ πεποίθησίς μου ὡς πρὸς τοὺς πόθους τῆς Ἑδίττης δὲν ἦτο ἐσφαλμένη... Ἐν τούτοις ἤθελον στοιχημα-

τίσει, ὅτι ποτὲ δὲν θέλει πραγματοποιήσῃ τοῦτο, ἐνῷ ἐγὼ μὲ ὅλας τὰς κατὰ τοῦ θρησκευτικοῦ βίου ἐναντίας ιδέας μου, τίς οἶδε μήπως ἡμέραν τινὰ συμβῇ καὶ γίνω μοναχῇ.

— Διὰ τὰς κατὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ἐναντίας ιδέας σου, προσέθηκεν ὁ Τασίλλος μειδιῶν, οὐδὲν ἔχνος ἀμφιβολίας μοι μένει, ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὴν δευτέραν ὑπόθεσίν σου, ἐπιτρέψον μοι νὰ σοὶ ἐκφρασῶ τὴν δυσπιστίαν μου.

— Ἐχετε ἄδικον... εἰς τὸ βιβλίον τοῦ μέλλοντος οὐδεὶς δύναται νὰ ἀναγνώσῃ, καὶ ἴσως ἡδύναντο περιστάσεις τινές, τίς οἶδεν, ἀπάτη, λύπη ἢ διάψευσις προσδοκίας τινὸς μὲ κάμωσι νὰ ἀλλάξω γνώμην... Καὶ ἐγὼ ἔχω ἀρκετὴν ὑπομονὴν διὰ νὰ ὑποβληθῶ εἰς τὰς βασιάνους τρομερᾶς φυλακῆς, χωρὶς νὰ μεμψιμοιρῶ καὶ ρίψω εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τὰ μελαγχολικὰ βαυκαλίσματά μου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ταιαύτης λυπηρᾶς καὶ ἀπελπιστικῆς ἀποφάσεως, εἶπε σοδρῶς ὁ Ράλφος.

— Εἰς τὴν μελωδικὴν συναυλίαν τῆς ζωῆς τῶν προσευχῶν καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως μήπως εὐρέσ τι τὸ μὴ ἁρμονικόν;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Ράλφος, ἡ ψυχὴ μου μετεωρίζεται πάντοτε ὑπ' ἐξάψεως εἰς τὴν ιδέαν τῆς ἱερότητος τοῦ καθήκοντος, εἰς ὃ ἀφείρωσα τὴν ζωὴν μου...

Εἶτα μετὰ βραχὺν δισταγμὸν παρατηρῶν τὴν Ἑδίττην ἐπανελάβε μετὰ μεγαλειτέρας εὐσταθείας:

— Ναί, θὰ μείνω πάντοτε πιστὸς εἰς τὸν ὄρκον μου, καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ χύσω τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός μου...

— Τίς οἶδε μήπως ἡμέραν τινὰ, πρὶν χύσης τὸ αἷμά σου, δὲν μεταβαλῇς γνώμην;

[Ἐπειτα συνέχεται].

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένοι.

[Συνέχεται]

— Ἀλλὰ πῶς φαίνεται τώρα;

— Ἐ! ἔχει καὶ πράγματα ποὺ δείχνουν πῶς εἶναι καλά, εἶναι καὶ ἄλλα ποὺ σὲ φοβίζουν· ἀργότερα θὰ δείξῃ.

— Καὶ τὰ γεώμηλα;

— Καὶ αὐτὰ ἔτσι κ' ἔτσι τίποτε δὲν εἶναι σίγουρο. Πρέπει νὰ πάῃ καλὰ ὁ καιρὸς.

— Καὶ ἦταν ἀνῆμπορη ἡ θεία Χανού;

— Μάλιστα· εἶναι ἀδύνατη· ἀλλὰ ποῖός μοιρεῖ νὰ εἴπῃ! καὶ τώρα δὲν εἶναι καλῆτερα, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ χειρότερα.

— Εἶναι καλὸ μέρος τὸ Τρεβίλ! ὁ πρίγκηψ μάλιστα ἔλεγε πῶς θὰ τ' αὐξήσῃ.

— Ἐ, τὸ ἔλεγε, μὰ ἦταν ἄλλος καιρὸς τότε· ἔφερνε κἀνείς τὴν μιὰ ἄκρην μὲ τὴν ἄλλην! τώρα ὅμως τὰ χρόνια εἶναι δύσκολα.

Κύριε Βιλλωδαί, εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ θὰ εἴπῃς κἀνένα καλὸ λόγο καὶ γιὰ μᾶς. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ διευθύνετε σεῖς τὸ κτῆμα, οἱ μισθωταὶ τάχουν κακὰ· τίποτε δὲν κερδίζουν· πληρώνουν, εἰν' ἡ ἀλήθεια, μὰ ἀπὸ τῆ σακούλα τους. Ἄν καί, σ' αὐτὸ ἀπάνω, λένε πῶς ὁ πρίγκηψ πάει μπροστὰ καὶ σκορπάει τὸν παρὰ μὲ τὰ δύο χέρια· δικὸς του εἶναι, αὐτὸ εἶναι σωστό, ἀλλὰ καλλίτερα θὰ ἦτο νὰ κουρεύῃ κἀνείς τ' ἄρνι, μὰ ὄχι νὰ τὸ πουλῇ. Δὲν εἰν' ἔτσι, κύρ Βιλλωδαί; αὐτὸ μὲ πικραίνει· νᾶχω ἐγὼ ἓνα κτῆμα σὰν τὴν Ρόχην, καὶ ν' ἀναγκασθῶ νὰ τὸ ξεκάνω! Μὰ τί νὰ τοὺς κἀνῃς αὐτοὺς τοὺς νέους! δὲν ἐμάθανε νὰ κἀνουν οἰκονομία. Ἦρθε κἀποιος κύριος νὰ ἰδῇ τὸ κτῆμα, ἓνας βαρόνος καθὼς μοῦ εἶπανε.

— Ὁ κύριος δὲ Ροζενδάλ;

— Ἐτσι κἀπὼς τὸν εἶπανε, φαίνεται πῶς ἐδάνεισε τοῦ ἀφέντη χρήματα· εἶναι κρῖμα ν' ἀλλάξῃ κἀνείς ἀφεντικό, γιατί ξέρει κἀνείς ἐκεῖνον ποῦ χάνει, μὰ δὲν ξέρει ἐκεῖνον ποῦ θάβῃ... καὶ ἂν βγῇ καὶ ἐλόγου σου, ἂ, τότε θὰ ἦναι συμφορὰ γιὰ μᾶς, διότι σεῖς εἴσαθε ὁ δικαιότερος τοῦ κόσμου, κύριε Βιλλωδαί· κἀνείς ποτὲ δὲν παραπονεῖται· εἶπειτα εἴσατε τόσα χρόνια εἰς τὴν Ρόχην, τὰ παιδιὰ κατόπιν ἀπὸ τοὺς πατέρας!

— Εἴμεθα ἐκεῖ πρὸ ἑκατὸν πενήντα ἐτῶν.

— Ὁραία ἐπιστασία! καὶ νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴν ἀλλάξῃ γρήγορα· γιατί τὸ παλὸν ρούχο εἶναι καμμιά φορὰ καλλίτερο ἀπὸ τὸ καινούργιο. Μὰ μὲ τὰ λόγια ἐπέρασε ἡ ὥρα πολὺ· πρέπει νὰ πάμ· ὄχι ὅτι ἔχω τίποτε ἐπάνω μου, ὄχι, ἀλλὰ ἐξω ἀπὸ τὴν πόλιν ποῖός ξέρει τί μοιρεῖ ν' ἀπαντήσῃ κἀνείς! Ἐρχεσε, Μπρουνό; Καλὴν νύκτα, σύντροφε· δοῦλός σας ταπεινός, κύρ Βιλλωδαί!

Εἶχε μόλις ἐγερθῇ τῆς τραπέζης, ὅτε ἡ νεώγη ἡ θύρα καὶ τρίτον τι πρόσωπον εἰσῆλθε.

— Μπα! νὰ ὁ κύρ Θωμάς, εἶπεν ὁ μπαρμπα Χανού, ἐνῷ ὁ νεοελθὼν ἠσπάζετο ἀλληλοδιαδόχως τοὺς δύο Βιλλωδαί. Τώρα ξεμπαρκαρίσεις; ἂ, τί θὰ ἦναι στὴ θάλασσα!

— Εἶναι καὶ εἶναι! ἡ θάλασσα ἔχει τὰ νεῦρά της σήμερ· τί καταιγίς! Σὲ κἀνει νὰ τουργουρίζῃς! Βορρ!...

Καὶ ἔτρεμεν.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Παρίσι νὰ περάσω δύο ἡμέραις.

— Καὶ θὰ μείνῃς μαζὶ μας;

— Ναί· καμμιά βδομάδα, ἔχω πάρει ἄδεια.

— Τόσον τὸ καλλίτερο! οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι εἶναι σπάνιοι καὶ χαιρετε κἀνείς νὰ τοὺς βλέπῃ, κύρ Θωμά μου· θὰ ἔλθῃς, Μπρουνό;

Καὶ οἱ δύο χωρικοὶ κενώσαντες τὰ ποτήρια των, ἐσφιγξαν τὴν χεῖρα τῶν παρακαθημένων καὶ περάσαντες εἰς τοὺς ὤμους των τὸ βύρσινον λωρίον τοῦ ροπαλοῦ των, ἐξήλθον.

— Νὰ ἓνας φιλάργυρος μὲ παρὰ, εἶπεν ὁ πρωτότοκος τῶν Βιλλωδαί ἅμα ἔμειναν μόνοι καὶ ὅλο παραπονιέται γιὰ τὴ φτώχεια του· ἔχει ὁ κατεργάρης κόμπο στὰ μαλλινά του τὰ καλτσούνια, ποῦ μοιρεῖ ν' ἀγοράσῃ τὴν Ρόχην. Ἐν τούτοις δὲν γελιέται, Ἄν-

δρέα, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν νεώτερον ἀδελφόν του· τραβάει μπροστά ὁ πρίγκηψ σου· τὰ εἰσοδήματα εἰσπράττονται πάντοτε προκαταβολικῶς.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν μετράει καλὰ, ἀλλ' εἶναι τόσο καλὸ παιδί! εἶπεν ὁ νέος· τὸ χρῆμα τοῦ φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια· ἀλλ' ἔχει εἰσοδήματα καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν φέρω εἰς τὰ σωστά του.

Ὁ πρωτότοκος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του.

Ἐδυσπύσκει.

— Ὅποιος ἐπιε θὰ ξαναπαίη, εἶπε, καὶ ὅστις ἐπαίξει θὰ ξαναπαίξει.

— Φεύγουμε, ἠρώτησεν ὁ Θωμάς.

— Ἀς μείνωμεν ἀπόψε ἐδῶ, κάνει τόσος ἀνεμος ποῦ μπορεῖ νὰ σηκώσῃ καὶ τὸ ἀμαξάκι καὶ τ' ἄλογα καὶ τοὺς ταξειδιώταις μαζί. Ἀὔριον ἢ θύελλα θὰ ἔχῃ περάσῃ.

— Ἀς μείνωμεν, εἶπεν ὁ νέος.

— Ἀς μείνωμεν, ἐπανελάβε καὶ ὁ ναύτης, ὅστις πληρώσας ποτήριον ρουμιού, ἤναψε τὴν καπνοσύριγγά του, καταμέλαιναν ἤδη ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, ἀφ' ἧς ἐξήρχοντο νέφη καπνοῦ.

Οἱ τρεῖς ἀδελφοί, καὶ τοὶ ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους τὴν οἰκογενειακὴν ἐκείνην ὁμοιότητα, ἥτις εἶναι συνήθης εἰς τὰ μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας· εἶχον ἐν τούτοις μεταξύ των διαφεραν τόσῳ μεγάλῃν, ὥστε ἐκ πρώτης ὀψέως ἐξέπληττε τὸν ὁρῶντα.

Ὁ πρωτότοκος, ὃν δι' ὀλίγων λέξεων ἤδη περιεγράψαμεν ἦτο ὁ ἀληθὴς τύπος τῶν ὑπερηφάνων Νορμανδῶν τῆς ἐποχῆς τῆς κατακτήσεως· εὐρωστος, εὐχρους, μὲ φυσιογνωμοκρατηρίαν καὶ νοήμονα.

Ἦτο ἐνδεδυμένος μὲ ἀπλότητά τινα, ἡμίαν εἰληκρινῇ, τις τῇ ἡρμοζεν εἰς ἄκρον.

Ὁ μαλακὸς πῖλός του, βαθέως καστανοῦ χρώματος, ἀπετέλει εὐάρεστον ἁρμονίαν πρὸς τὴν ξανθὴν κόμην του· τὸ ἐνδυμὰ του, τοῦ αὐτοῦ βαθέως χρώματος, περιέβαλλεν ἀφέλως τὸ ἡράκλειον σῶμα του καὶ ἡ ἀναξυρίς αὐτοῦ, καὶ τοὶ πλατεῖα, προσεκκολλᾶτο ἐπὶ τῶν εὐρώστων μηρῶν του, τῶν στερεῶν ὡς ἀγάλματος.

Ἦτο κολοσσός, οὐχὶ ἄμειρος ἐν τούτοις τοῦ διακρινομένου ἐκείνου ὕφους. ὅπερ προσφέρουσιν ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ἁρμονία τῶν μελῶν.

Ἦσθάνετό τις ἀτενίζων αὐτόν, ὅτι ἔχει ἐνώπιόν του ἀνθρωπὸν ἐντιμὸν, εἰλικρινῇ καὶ ἱκανόν, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ διαπράξῃ ἡρωισμόν.

Ὁ δευτέρος, ὁ φέρων τὴν καπνοσύριγγα, ἦτο χαμηλότερος τοῦ πρώτου καθ' ἡμυσι τοῦλάχιστον πόδα.

Ὡμοιάζε πρὸς τὸν πρῶτον κατὰ τὸ ἐνδυμα καὶ τὰ χαρακτηριστικά, ἀλλ' ἦτο χονδροειδέστερος.

Ἐφαίνετο ὡς ἀτελὴς σκιαγραφία τοῦ πρώτου.

Ἦτο σχεδὸν τριακοντούτης.

Ὁ πρῶτος θὰ ἦτο κατὰ πέντε ἢ ἑξ ἔτη προεσβύτερος αὐτοῦ.

Ἦτο βραχὺς τὸ ἀνάστημα καὶ τετράγωνος, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, βεβυθισμένη ἐντὸς τῶν ὤμων του, ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνομάλλου δερμάτος. Ὁ πρωτότοκος ἦτο ξανθός, ὁ δευτέρος, πυρρόθριξ, ὁ πρῶτος εἶχε τὴν κόμην βοστρυχώδη, ὁ δευτέρος εἶχε αὐτὴν οὐλῃ καὶ ἀνώμαλον ὡς τὴν τῶν ἀράδων.

Εἶχεν ὀφθαλμοὺς φαιούς, στρογγύλους ὡς φεγγίτας καὶ προασπιζομένους ὑπὸ προεχόντων πυκνῶν ὀφρύων δίκην γείσου· ἡ ρίς αὐτοῦ, βαθέως ἐρυθροῦ χρώματος, ἔνεκα τῶν θαλασσίων ἀνέμων, κατήρχετο σχιστὴ ἀνωθεν τῶν προεχόντων χειλέων του.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ κατὰ τὰ φαινόμενα ἀγρία αὐτῇ ὄψις ἦτο συμπαθὴς.

Τὸ αὐστηρὸν ὄμμα του καθίστατο πολλὰκις ἡδυστον, πρὸ πάντων ὅτε προσηλυτο ἐπὶ τοῦ νεωτέρου τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Οὗτος εἶχε μόλις πρὸ μικροῦ περατώσῃ τὰς σπουδὰς του καὶ τοῦτο ἐβλεπέ τις εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀγεννεῖου σχεδὸν προσώπου του καὶ ἀπὸ τῶν χαρακτηριστῶν αὐτοῦ τῶν λεπτῶν καὶ εὐγενῶν, ἀπὸ τοῦ ὕψους καὶ εὐλυγίστου ὡς ὁ κάλαμος ἀναστήματός του, ἀπὸ τοῦ ὡς νεανίδος χρώματος τοῦ προσώπου αὐτοῦ, τοῦ λευκοῦ καὶ ροδοχρόου, ὅπερ ἀνεδείκνυνεν ἔτι μᾶλλον τὸ ὠραῖον καταμέλανον χρῶμα τῆς κόμης του, καὶ ἀντέκειτο τόσον πολὺ πρὸς τὴν ἡλιοκαῇ καὶ ἐρυθρὰν ἐπιδερμίδα τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ ναύτου καὶ ἐκείνην ἀκόμη τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του τοῦ ἀγροκόμου τῶν κτημάτων τῆς Ρόχης δ' Ἐκτό.

Ἄλλ' ἡ ἀληθὴς ἀξιοσημείωτος καλλονὴ τοῦ νεανίου τούτου ἀπετελεῖτο κυρίως ἀπὸ τοὺς δύο μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμοὺς του, τῶν ὁποίων τὸ βλέμμα, εὐθὺ καὶ εἰλιτρινές, προσηλυτο ἐπὶ σοῦ μὲ θάρρος καὶ μὲ ἀφέλειαν εὐπατρίδου.

Ὅσον ἀνόμιοι ἐν τούτοις καὶ ἂν ἦσαν οἱ τρεῖς οὗτοι νέοι ἄνδρες, ἦσαν οὐχ ἥττον κλάδοι τῆς αὐτῆς Νορμανδικῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ἡ καταγωγὴ ἔχανετο εἰς τὰ σκότη τῶν παρελθόντων χρόνων.

Ἀπὸ αἰῶνων ἐγνώριζον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοὺς Βιλλῶ, τοὺς κοινότερον λὰ Βιλλωδαὶ καλούμενους, ὡς καταγομένους ἐκ χωρίου τινός, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι ἦλκον τὸ γένος, καθὰ ἐφαίνετο, ἐκ φυλῆς κατὰ τὸ ἡμισυ ἐξ εὐγενῶν καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ ἐξ ἀγροίκων καταγομένης, ἡ μᾶλλον ἐκ τυχοδιωκτῶν, οἵτινες οὔτε πτωχοί, οὔτε πλούσιοι ὄντες, ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσι μᾶλλον ὡς πλοῖοι καθὼ ἀποζῶντες ἐλευθεροὶ χωρὶς νὰ ἐξαρτῶνται παρ' οὐδενός.

Μέχρις ἐκείνου τὸ ὄνομα τῶν διετέλεσεν ἀκοιλήθωτον, οὐδέποτε μέλος τῆς οἰκογενείας ταύτης κατηγορήθη ἐπὶ ἀναδρεῖα ἢ ἀγενεῖα. Οὐδέποτε ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ κλέπτῃς ἢ ἀργόβις ἢ ἄτιμος ὁπωσδήποτε, καὶ ἡ φήμη τοῖς ἀπέδιδε πάντοτε ἐντίμους καὶ ἀξιοθαυμάστους πράξεις.

Εἰς τῶν Βιλλωδαὶ διεκρίθη πολεμῶν μετὰ τοῦ Σουρκούφ κατὰ τὴν πρώτην αὐτοκρατορίαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπέσαν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Πρὸ πάντων οὗτοι συνεσέφερον ναύτας εἰς τὸν ἐθνικὸν στόλον καὶ στρατιώτας εἰς τὰς Γαλλικὸν στρατὸν καὶ μ' ὅλα ταῦτα, οὐδέποτε ὑψώθησαν πέραν τῆς μετριότητος, οὐδ' ἐσώρευσαν θησαυροὺς ἀξιοσημειώτους.

Ἐν τούτοις ἡ κοινὴ γνώμη τῶν περίε τοῖς ἀπέδιδεν ὅτι ἔκρυπτον τοὺς θησαυροὺς τῶν καὶ ὅτι κατείχον μεγάλα πλούτη.

Καὶ ἰδοὺ διατί· πρόγονός τις τῶν τριῶν λὰ Βιλλωδαί, οὗς εἶδομεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον

τοῦ «Ἀλέκτορος», ἐγένετο κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τελευταίου αἰῶνος, ἐπιστάτης μεγάλου κτήματος, ἀνήκοντος εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Σουμπίζ καὶ ἐκτεινομένου ἐκ τῆς παραλίας, πέντε λεύγας πέραν τῆς Ἀβρῆς, ἀπὸ τοῦ ἀκροτηρίου τῆς Χέβης μέχρι τῆς πεδιάδος τῆς Λεζάρδης.

Τὸ κτῆμα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἡ Ρόχη τοῦ Ἐκτό.

Καὶ συνέκειτο ἐκ ὁσους ἐκτάσεως χιλίων πεντακοσίων ἐκταρίων, ἐκ ὧδεκα σημαντικῶν ἐπαύλεων καὶ ἐκτεταμένων λαχανοκήπων καὶ λειμῶνων.

Ὁ πύργος αὐτοῦ, εὐρύχωρον οἰκοδόμημα, εἰς πολλὰ μέρη κατεστραμμένον, ὡς ἐκ τῆς παρόδου διαφόρων ἐποχῶν, μετεῖχε φρουρίου καὶ ἀρχοντικοῦ ἐνδοικητήματος.

Τρεῖς γοθικοὶ πύργοι ἐξέχοντες, διεσώθησαν μόνοι τῆς φθορᾶς τοῦ κεντρικοῦ οἰκοδομήματος καὶ ἐκ τοῦ ὁμήματος αὐτῶν ἐβλεπέ τις μακρόθεν ἐξ ἐνός μὲν τὰς οἰκίας τῆς Ἀβρῆς καὶ ἐξ ἄλλου τὰ φῶτα τῆς προκυμαίας, τὴν θάλασσαν καὶ τὰς πεδιάδας τοῦ Σῶ.

Κατὰ τὰς ὠραίας ἡμέρας τοῦ θέρους, ὁ ὀφθαλμὸς περιέβαλλε ἐκ τῶν ὁματῶν τῆς Ρόχης τὸν ὠραιότερον Νορμανδικὸν ὀρίζοντα τῆς ἐφόρου ἐκείνης πεδιάδος.

Εἰς τὴν πλουσίαν ἐκείνην διαμονὴν ἠδύνατό τις ν' ἀπολαμβάνῃ πάσας τὰς ἡδονὰς τοῦ ἐν ἐξοχῇ βίου. Τοῦ κυνηγίου, τῆς ἀλιείας, τῶν ἐρίπτων περιπάτων εἰς τὰς προαιωνίους αὐτοῦ ἀτραπούς, τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ἐνταύτῃ. Καὶ ἐν τούτοις πρὸ πολλοῦ ἡ Ρόχη δὲν κατωκεῖτο ἢ μᾶλλον εἶχε κατασταθῇ ἀκατοίκητος.

Ἐνίοτε μόνον οἱ Σουμπίζ ἐπεσκέπτοντο τὰ κτήματά των.

Μετ' αὐτοὺς τὸ κτῆμα περιήλθεν ἐξ ἀλλεπαλλήλων πωλήσεων, ἢ καὶ ἐκ συγγενειῶν πρὸς τὰς οἰκογενείας Βαλὸν δὲ Ρεμόντ δ' Ἐλί, καὶ ὁ νῦν πρίγκηψ Μαυρίκιος δ' Ἐλύ, ἐγκαθειργμένος ἐν τῷ μεγάρῳ του τῆς ὁδοῦ Λίλης, τὸ παρημέλει περισσότερον τῶν προκατόχων του.

Ἄλλ' ἂν ἤλλαζε συνεχῶς κυρίους, οἱ ἀγροκόμοι ὅμως ἔμενον πάντοτε εἰς τὴν θέσιν των.

Δικαιωνίσθησαν εἰς αὐτὴν, ὡς οἱ δικασταὶ ἢ καὶ οἱ Γερουσιασταὶ μένουσι πάντοτε ἀμετάθετοι εἰς τὰς ἐδρας των.

Ἀπὸ ἐνός καὶ ἡμίσεως αἰῶνος, εἰς Βιλλωδαὶ διηύθυνε πάντοτε τὰς γαίας ταύτας καὶ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ πραγματικοὶ κύριοι· ἡ διεύθυνσις δὲ αὕτη, μετέβαινεν ἄνευ ἀντιλογίας εἰς τὸν πρωτότοκον πάντοτε.

Ὁ πύργος ἀνῆκεν εἰς αὐτοὺς.

Οἱ Βιλλωδαὶ ἐτέλουν ἐκεῖ τοὺς γάμους των καὶ ἐκεῖ ἠύξανον καὶ ἐπληθύνοντο, ὡς αἱ γλαῦκες εἰς τὰς ὁπὰς κωδωνοστασίῳ.

Ἐκεῖ βεβαίως καὶ ἀπέθηκον, ἀλλὰ σπανίως καὶ κατὰ μακρὰ διαστήματα, διότι ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ ὑγιεῖς, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτῶν ἦτο στερεῶς προσκεκολλημένη εἰς τὸ σῶμά των.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY